

ΘΕΑΤΡΟ ΙΝΤΕΛΛ: Θίασος Κατερίνας:
Ερρίκου Ίψεν: "Έντα Γκάμπλερ

Όταν φτάσει ή άνοιξη κι' έρθουν
τά πουλιά και γυρίσουν τ' άνθη
σαν έναν καιρό θα σε περιμένω.
Κι' όταν έρθει πάλι και το καλοκαίρι
με το μαΐστράλη, σαν έναν καιρό
θα σε περιμένω.

Μά σαν το φθινόπωρο ξαναφτάσει
ύγρo και συννεφιασμένο
θάρθω να σε βρω, δε θα περιμένω.

Και ή Κα Κατερίνα, σαν άληθινός έρα-
στής της τέχνης της, κάνει ύπομονή όλη
την άνοιξη, όλο το καλοκαίρι, παίζει τα
διάφορα Chéris κλπ., αλλά το φθινόπωρο
νοιώθει έπιτακτική την ανάγκη να ξαναβρεί
την τέχνη, την άληθινή.

Μά αν για κάθε έραστή ή άπομάκρυνση
κ' ή άναβολή της συνάντησης είναι έπικίν-
δυνη, για τους έραστές της τέχνης είναι
φοβερή.

Γιατί ή τέχνη, σαν αιώνια αγαπημένη,
δέν έχει τις άδυναμίες των άλλων έρωμέ-
νων και δέν λυγίζει στα παρακάλια των
έραστών. Μακρυνή κι' άπροσπέλαστη, άπαι-
τεί συνεχή κι' άδιάκοπη λατρεία και προσ-
πάθεια. Και πάλι ναι και πάλι όχι που
λέει και το δημοτικό τραγούδι, να χαμογε-
λάσει στον λατρεύοντα.

Κι' έτσι, οι φθινοπωρινές έπικλήσεις της
Κας Κατερίνας, μ' όλη τους τή συγκινητική
πρόθεση, είναι, θάλεγε κανείς, καταδικα-
σμένες από πριν.

Το αντίθετο θ' άγγιζε τα όρια του θαύ-
ματος.

Γιατί να πάρεις ένα θίασο, έστω και
τέλειο—που δέν είναι δυστυχώς ή περίπτω-
ση του θιάσου Κατερίνας, και κανενός από
τους άλλους θιάσους μας, για πολλούς και
διάφορους λόγους, βεντετισμοί, άπειθαρχίες
στην έννοια της τέχνης κλπ. κλπ.— και να
τον βάλεις από τή μιá μέρα στην άλλη να

παίζει Σαίκσπηρ και Ίψεν, ύστερα από
διάφορα καλοκαιρινά έλαφρά κατασκευά-
σματα, αφήνοντάς του έλάχιστο χρόνο για
να παρασκευασθεί, είναι ένα τόλμημα, που
όζήλος μόνον και ή άγνότητα των προθέ-
σεων της Κας Κατερίνας δικαιολογούν.

Και οι προσπάθειες τόσο της Κας Κατε-
ρίνας, όσο και του κ. Κούν, δέν είχαν τον
καιρό να ώριμάσουν.

Η "Έντα Γκάμπλερ, ή τραγωδία της
άνικανοποίητης κι' άσυμβίβαστης όμορφιάς,
για να συγκινήσει το θεατή, χρειάζεται
πολύ έσωτερικό παίξιμο, τέλεια άφομοίωση
των ήθοποιών με τους χαρακτήρες του έρ-
γου, σε σημείο ταύτισής τους μαζί τους και
έπόμενα άπόδοσης τόσο φυσικής ή καλύτε-
ρα τόσο θεατρικά φυσικής, που οι ιδιότυποι
αυτοί χαρακτήρες, με το δράμα τους, που
ξεφεύγει από την άμεση και εύκολα μετα-
διδόμενη συγκίνηση των προσιότερων συγ-
κρούσεων, να γίνουν προσιτοί και συμπα-
θείς στους θεατές.

Η Κα Κατερίνα θα μπορούσε να γίνει
μιá ιδανική "Έντα Γκάμπλερ, να δώσει όλη
την άνικανοποίητη περηφάνεια κι' όλη την
προδομένη πικρία, που φτάνει το πνεύμα
της καταστροφής, και έλπίζω πολύ γρήγορα
να μās δώσει αυτή τή χαρά.

Σαν πρόπλασμα αυτής της "Έντας Γκάμ-
πλερ, που προσδοκά από την Κα Κατερίνα,
ή τωρινή της προσπάθεια είναι ύποσχετική.
Σίγουρα όμως θα πρέπει να χρησιμοποιήσει
άλλα πρότυπα από τους τωρινούς συμπα-
ραστάτες της, για τή διάπλαση των άλλων
χαρακτήρων του έργου.

Ο Γιώργης Τέσμαν του κ. Φαρμάκη, μ'
όλη την προσπάθειά του, ύπολείπεται σε
άξιοπρέπεια και υπερβάλλει σε buffonerie
περσότερο από το παραδεγμένο για τις άτέ-
λειες των προπλασμάτων.

Όσο για τον Λέσμπουργκ του κ. Στα-
ματίου και για τον Μπράκ του κ. Τσαπέλη,
το καλύτερο που θαχε να γράψει κανείς
είναι ή σιωπή.

Η Δίς Καμίλη μόνον—πρό πάντων στις
δυό πρώτες πράξεις—ήταν αυθόρμητη και
τροφερή Τέα.

Άγλαΐα Μητροπούλου